

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie

z dnia 21 czerwca 2021 roku

Pozwem z dnia 19 sierpnia 2019 roku strona powodowa Gmina Miejska K. wniosła o nakazanie pozwanemu J. K., aby opuścił, opróżnił ze swoich rzeczy i wydał stronie powodowej lokal numer (...) położony przy ul. (...) w K.. Domagała się również ustalenia, że pozwanemu nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego z zasobu mieszkaniowego Gminy Miejskiej K. oraz zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że lokal mieszkalny położony przy ul. (...) w K. jest przedmiotem własności Gminy Miejskiej K. i pozostaje w zarządzie Zarządu (...) w K.. Dnia 16 maja 2018 roku, po wcześniejszym pozytywnym rozpatrzeniu oferty strony powodowej złożonej w ramach Programu Pomocy Lokatorom, strony zawarły przedwstępną umowę najmu wyżej wskazanego lokalu na czas oznaczony 6 miesięcy, tj. do dnia 16 listopada 2018 roku. W okresie obowiązywania tej umowy pozwany zobowiązany był do wykonania w lokalu ustalonych ze stroną powodową robót remontowych, po czym – w razie odebrania tych prac przez wyżej wymienioną – strony miały zawrzeć umowę najmu lokalu na czas nieoznaczony. W ustalonym umownie terminie pozwany nie wykonał umówionych ze stroną powodową prac remontowych. Pozwany trzykrotnie zgłaszał gotowość do ich odbioru, ale lokal nie został odebrany przez stronę powodową; dwukrotnie z powodu niewykonania remontu zgodnie z zawartą przez strony umową, a trzeci i ostatni raz ze względu na nieobecność pozwanego w lokalu mimo wcześniej ustalonego terminu odbioru prac. W rezultacie oświadczeniem z dnia 6 marca 2018 roku strona powodowa odstąpiła od zobowiązania do zawarcia umowy najmu oraz wezwała pozwanego do wydania lokalu w terminie 7 dni, wypełniając tym samym wymóg podjęcia próby pozasądowego rozstrzygnięcia sporu. Termin ten upłynął jednak bezskutecznie, zaś pozwany do chwili obecnej nie wydał spornego lokalu. Strona powodowa wskazała także, że pozwany nigdy nie posiadał tytułu prawnego do korzystania z przedmiotowego lokalu, a zatem nie posiada statusu lokatora w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego z dnia 21 czerwca 2001 roku, co w konsekwencji powinno skutkować brakiem możliwości ubiegania się przez niego o czynienie przez Sąd rozważań w przedmiocie ustalenia, czy przysługuje mu prawo do lokalu socjalnego.

W odpowiedzi na pozew pozwany J. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości, ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu oraz o przyznanie mu prawa do lokalu socjalnego. W uzasadnieniu przyznał, że strony łączyła przedwstępna umowa najmu, zawarta dnia 16 maja 2018 roku, na mocy której pozwany zobowiązał się do przeprowadzenia ustalonych ze stroną powodową prac remontowych, po których ukończeniu i odebraniu strony miały zawrzeć umowę najmu na czas nieokreślony. Przyznał także, że w istocie zakres wykonanych przez niego prac nie odpowiadał zakresowi prac, do których wykonania umownie się zobowiązał, jednakże ich niewykonanie wynikało z przyczyn o charakterze technicznym, czyli niezależnych od pozwanego. Pozwany podał także że zamieszkuje w przedmiotowym lokalu, i wniósł o ustalenie przez Sąd, że przysługuje mu prawo do lokalu socjalnego, którego obowiązek dostarczenia spoczywa na Gminie Miejskiej K., powołując się na swoją trudną sytuację materialną i zdrowotną, uniemożliwiającą mu wynajęcie lokalu na wolnym rynku.

Pismem z dnia 19 maja 2020 roku strona powodowa podtrzymała dotychczas prezentowane stanowisko w sprawie, wskazując dodatkowo, że zaprzecza twierdzeniom, jakoby pozwany zamieszkiwał w lokalu przy ul. (...), albowiem w skierowaniu do zawarcia umowy najmu zapisano, że „lokal przed zasiedleniem wymaga remontu”, zatem pozwany zgodnie z przepisami zawartej umowy nie mógł zamieszkać w lokalu do czasu wykonania w nim remontu. Zaprzeczyła również okolicznościom naprowadzonym przez pozwanego w odpowiedzi na pozew, wskazując, że przedstawiony przez pozwanego zakres prac, które rzekomo zostały przez niego wykonane stanowią jedynie gołosłowne, niczym nieoparte twierdzenia pozwanego na poparcie których nie zaoferował żadnego materiału dowodowego. Strona powodowa ponownie zaakcentowała, że pozwany nie posiada statusu lokatora w rozumieniu przepisów ustawy o

ochronie prawo lokatorów, a lokal przy ul. (...) z uwagi na stan techniczny (nieprzeprowadzony remont) nie spełnia przesłanki lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych, a taki przymiot mógłby uzyskać dopiero po przeprowadzeniu remontu zgodnie z zapisami łączącej strony umowy. W konsekwencji za nieuprawnione należy w ocenie strony powodowej uznać ubieganie się przez powoda o prawo do lokalu socjalnego na podstawie ustawy o ochronie praw lokatorów, albowiem w przepisie art. 14 ww. ustawy mowa jest o opróżnieniu lokalu służącemu zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych, zaś lokal przy ul. (...) takiego charakteru nie posiada.

Pismem z dnia 7 lipca 2020 roku pozwany reprezentowany przez ustanowionego dla niego pełnomocnika z urzędu podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosząc dodatkowo o dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność stwierdzenia czy prace wykonane przez pozwanego w lokalu przy ul. (...) zostały wykonane zgodnie z przedwstępną umową najmu lokalu mieszkalnego z dnia 16 maja 2018 roku, a jeżeli nie to w jakim zakresie, a ponadto czy wykonanie prac zgodnie z umową było technicznie możliwe. Zaprzeczył też twierdzeniom strony powodowej w zakresie, w jakim kwestionowała ona posiadanie przez pozwanego tytułu prawnego do zajmowania spornego lokalu podkreślając, że pozwany jest traktowany jak najemca, a na potrzeby przeprowadzenia remontu musiał być także osobą upoważnioną do korzystania i używania lokalu, zaś do stwierdzenia, iż dana osoba posiada tytuł prawa do zajmowania lokalu jest wystarczające istnienie jakiegokolwiek tytułu prawnego, a nie jedynie tego, wywodzącego się wyłącznie z prawa najmu lokalu. W konsekwencji powyższego, w przypadku uwzględnienia powództwa konieczne jest orzeczenie o uprawnieniu pozwanego do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Gmina Miejska K. jest właścicielem lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w K..

(okoliczność bezsporna)

W dniu 16 maja 2018 roku strony zawarły przedwstępną umowę najmu wyżej wskazanego lokalu na czas oznaczony 6 miesięcy, tj. do dnia 16 listopada 2018 roku. W czasie obowiązywania umowy J. K. był zobowiązany do wykonania robót remontowych ustalonych z Gminą Miejską K. – Zarządem (...) w K., a po ich wykonaniu i w razie odebrania wykonanych prac przez Gminę, pomiędzy stronami miało dojść do zawarcia umowy najmu przedmiotowego lokalu na czas nieoznaczony. W przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania prac remontowych w określonym umownie terminie, Gminie Miejskiej K. przysługiwało m.in. prawo do skierowania w stosunku do J. K. wezwania do natychmiastowego wydania lokalu.

(dowód: skierowanie z dnia 02.05.2018 r. do zawarcia przedwstępnej umowy najmu – k. 5, przedwstępna umowa najmu z dnia 16.05.2018 r. – k. 6-8)

Pismem z dnia 14 listopada 2018 roku J. K. powiadomił Gminę Miejską K. o zakończeniu prac remontowych i gotowości do ich odbioru. Komisja dokonująca odbioru lokalu po remoncie, w dniu 20 listopada 2018 roku stwierdziła, że remont został wykonany niezgodnie z warunkami umowy przedwstępnej, uznała remont za nieodebrany i zobowiązała J. K. do usunięcia stwierdzonych uchybień do dnia 20 stycznia 2019 roku.

(dowód: pismo z dnia 14.11.2018 r. z potwierdzeniem odbioru przez adresata – k. 9, protokół odbioru lokalu z dnia 20.11.2018 r. – k. 10)

Pismem z dnia 15 stycznia 2019 roku J. K. powtórnie powiadomił Gminę Miejską K. o zakończeniu prac remontowych i gotowości do ich odbioru. Komisja dokonująca odbioru lokalu po remoncie, w dniu 22 stycznia 2019 roku ponownie stwierdziła, że remont został wykonany niezgodnie z warunkami umowy przedwstępnej, uznając remont za nieodebrany i wskazując na niewykonanie umówionego zakresu prac i nieodpowiedniej jakości ich wykonania.

(dowód: pismo z dnia 15.01.2019 r. z potwierdzeniem odbioru przez adresata – k. 11, protokół odbioru lokalu z dnia 22.01.2019 r. – k. 12)

Pismem z dnia 6 marca 2019 roku Gmina Miejska K. odstąpiła od zobowiązania do zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w K., wskazując, że remont został wykonany niezgodnie z warunkami zawartej umowy, a jakość wykonanych robót jest nie do przyjęcia.

(dowód: oświadczenie z dnia 06.03.2019 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 15- 16)

Kolejnym pismem z dnia 25 marca 2019 roku J. K. powiadomił Gminę Miejską K. o zakończeniu prac remontowych, i gotowości do ich odbioru, jednakże w wyniku przeprowadzonej w dniu 2 kwietnia 2019 roku wizji lokalnej J. K. nie zastano w przedmiotowym lokalu.

(dowód: notatka służbowa z dnia 02.04.2019 r. – k. 14)

J. K. pobiera rentę w wysokości 848,30 zł, dodatkowo pracuje na umowę zlecenie i z tego tytułu osiąga przychód w wysokości 1.250,00 zł brutto. Od 2012 roku czasowo korzysta z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w K., ma problemy zdrowotne, jest trwale częściowo niezdolny do pracy, pozostaje w leczeniu kardiologicznym i psychiatrycznym. Obecnie mieszka przy ul. (...), wcześniej był osobą bezdomną. Nie dysponuje tytułem prawnym do zajmowania jakiegokolwiek lokalu jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu, zaś wysokość uzyskiwanych miesięcznie przez niego przychodów nie pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.

(dowód: decyzja o waloryzacji renty z dnia 01.03.,2019 r. – k. 26, dokumentacja medyczna – k. 27, k. 86-89, zaświadczenie z MOPS – k. 27, przesłuchanie pozwanego – k. 80- 82)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o treść przedłożonej w toku sprawy dokumentacji, która nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a także w oparciu o treść przesłuchania J. K., która umożliwiła ustalenie aktualnej sytuacji majątkowej, zdrowotnej i rodzinnej pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedmiotem niniejszego postępowania nie było ustalenie, czy pozwany wykonał w sposób należyty prace remontowe, których wykonanie było warunkiem przekształcenia łączącej strony i zawartej na czas określony przedwstępnej umowy najmu, w umowę najmu zawartą na czas nieokreślony. Przedmiot sprawy sprowadzał się natomiast do ustalenia czy pozwanemu przysługuje tytuł prawny do zajmowanego przez niego lokalu przy ul. (...), stanowiącego własność Gminy Miejskiej K. oraz do tego, czy w razie uwzględnienia powództwa o eksmisję, pozwanemu przysługiwać będzie uprawnienie do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu. Z tego też względu Sąd, w toku postępowania dowodowego, pominął dowód z przesłuchania świadków na okoliczność zakresu prac remontowych przeprowadzonych przez pozwanego w lokalu przy ul. (...) w K. oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność stwierdzenia, czy prace wykonane przez pozwanego w wyżej wskazanym lokalu zostały wykonane zgodnie z przedwstępną umową najmu lokalu. Przeprowadzenie powyższych dowodów być może byłoby uzasadnione na gruncie postępowania w przedmiocie wzajemnych roszczeń stron wynikających z wykonania łączącej strony przedwstępnej umowy najmu lokalu, jednak dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawały bez znaczenia i jako nieprzydatne zostały przez Sąd pominięte. Należy zauważyć, że nawet przyjęcie, że pozwany wykonał prace remontowe zgodnie z umową przedwstępną nie oznaczałoby, że dysponuje tytułem prawnym do lokalu, który mógłby przeciwstawić roszczeniu windykacyjnemu powódki. Pozwany mógłby ewentualnie wystąpić z osobnym powództwem, którego zakresem objęte byłyby jego roszczenia w stosunku do Gminy wynikające z umowy przedwstępnej. Jeszcze raz należy podkreślić, że niniejszy proces takich roszczeń pozwanego nie dotyczył, dlatego wnioski dowodowe strony pozwanej nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Po wyjaśnieniu powyższej kwestii wstępnej, w dalszej kolejności przejść należało do oceny zasadności żądania pozwu. Roszczenie strony powodowej znajduje oparcie w treści przepisu art. 222 § 1 k.c., który stanowi, że właściciel może

żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Na gruncie niniejszej sprawy poza sporem pomiędzy stronami pozostawało, że strona powodowa Gmina Miejska K. jest właścicielem lokalu, z którego – jak wynika z poczynionych przez Sąd ustaleń – pozwany korzysta bez tytułu prawnego. Za tytuł prawny do korzystania z lokalu nie może zostać uznana umowa przedwstępna, którą strony zawarły dnia 16 maja 2018 roku, bowiem strona powodowa w wyniku niespełnienia jej postanowień przez pozwanego, a to w zakresie niewywiązania się z obowiązku przeprowadzenia określonych umownie prac remontowych (co pomiędzy stronami również pozostawało okolicznością bezsporną) skutecznie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia w postaci odstąpienia od umowy, co odniosło skutek w chwili doręczenia pozwanemu oświadczenia o odstąpieniu wraz z wezwaniem do wydania lokalu w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, które pozwany odebrał dnia 14 marca 2019 roku. Jedynie na marginesie należy wskazać, że nawet w przypadku stwierdzenia, że odstąpienie od łączącej strony umowy byłoby z jakichś względów bezskuteczne, łącząca strony umowa i tak wygasłaby z dniem 16 listopada 2018 roku wskutek upływu terminu na jaki została zawarta (§ 1 ust. 5 umowy). Pozwany mógłby się co prawda domagać zawarcia umowy najmu, jednak okoliczność ta pozostaje poza zakresem kognicji Sądu w niniejszej sprawie, o czym była już mowa powyżej. Istotne w niniejszej sprawie jest to, że stosunek najmu nigdy nie został pomiędzy stronami procesu nawiązany, a z chwilą wygaśnięcia umowy przedwstępnej (która była jedynie zobowiązaniem stron do zawarcia stosunku najmu w przyszłości) pozwany utracił tytuł do dysponowania lokalem. Powyższe oznacza, że w chwili obecnej zajmuje sporny lokal bez tytułu prawnego, co w rezultacie przesądziło o uwzględnieniu powództwa w zakresie żądania eksmisji pozwanego z lokalu przy ul. (...) w K., o czym orzeczono w pkt I wyroku na zasadzie wskazanych przepisów.

Kwestią sporną na gruncie niniejszego postępowania pozostawało także ustalenie, czy w przypadku uwzględnienia powództwa w zakresie żądania eksmisji, pozwanemu przysługiwać będzie prawo do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie nastąpiło na podstawie przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (u.o.p.l.), bowiem w ocenie Sądu pozwanemu – wbrew twierdzeniom prezentowanym przez stronę powodową – przysługuje przymiot lokatora w rozumieniu przepisów tej ustawy.

Strona powodowa podnosiła w pierwszej kolejności, że sporny lokal nie był lokalem mieszkalnym, gdyż przed przeprowadzeniem remontu lokal ten nie nadawał się do zamieszkania. Stanowisko takie jest nieuzasadnione, gdyż, nie sposób zgodzić się z definicją lokalu forsowaną przez stronę powodową. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 u.o.p.l. ilekroć w ustawie mowa o lokalu, należy przez to rozumieć m.in. lokal służący do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych. Powyższa definicja nie wprowadza wymogów technicznych, jakie musi spełniać taki lokal. Sąd rozpoznający sprawę w niniejszym składzie podziela w pełni stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z 9 lutego 2007 roku (III CZP 157/06, LEX nr 212427), gdzie trafnie wskazano, że „art. 2 ust. 1 pkt 4 u.o.p.l. kładzie nacisk na faktyczny sposób wykorzystywania lokalu, w oderwaniu od określonych standardów oraz jego przeznaczenia (...). Sytuacja, w której fakt zamieszkiwania w lokalu pozbawionym np. ogrzewania, oświetlenia lub odbiegającym w inny sposób od standardów stawianych pomieszczeniom przeznaczonym na stały pobyt ludzi, wyłącza ochronę wynikającą z ustawy o ochronie praw lokatorów jest nie do przyjęcia ze względów aksjologicznych. Nie sposób uzasadnić, dlaczego osoba realizująca swoje potrzeby mieszkaniowe w pomieszczeniu, które odbiega od poziomu uznawanego za minimalny, miałyby z tego powodu być dodatkowo pozbawiona ochrony prawnej przysługującej osobom zamieszkującym w lokalach o standardzie wyższym.”. Mając powyższe na względzie, nie ulegało wątpliwości Sądu, że sporny lokal jest lokalem mieszkalnym w rozumieniu u.o.p.l.

Zgodnie z art. 2 pkt 1 u.o.p.l., ilekroć w ustawie jest mowa o lokatorze, należy przez to rozumieć najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Poza zakresem pojęcia „lokator” pozostają jedynie te osoby, które po pierwsze, używają lokalu bez tytułu prawnego i po drugie, używają lokalu, gdyż służy im prawo własności nieruchomości. Wszystkie inne osoby używające lokal na podstawie jakiegokolwiek tytułu prawnego, są lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2004 roku, V CA 1/04, LEX nr 503242). Przyjmuje się również, że lokatorem jest osoba, która posiadała tytuł prawny

do lokalu, który ustał. Poza zakresem tego pojęcia pozostają jedynie osoby, które nigdy nie dysponowały tytułem prawnym do zajmowanego lokalu, w tym osoby, które objęły go samowolnie. W orzecznictwie ugruntowane jest również stanowisko, że pojęcie „tytułu prawnego do lokalu” należy rozumieć możliwie szeroko. Jest to pisemne lub ustne oświadczenie woli, jednostronne lub w formie umowy stron, albo orzeczenie lub decyzja właściwego sądu lub organu, z którego wynika dla danej osoby możliwość korzystania z lokalu, czy też rozporządzania nim (wyrok WSA w Poznaniu z 14 maja 2014 roku, (...) SA/Po 1159/13, LEX nr 1474656).

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę prezentuje stanowisko, zgodnie z którym należy przyjąć szerokie rozumienie pojęcia określenia „lokator”. Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że pozwany nie wszedł w posiadanie lokalu samowolnie i bez zgody strony powodowej, natomiast z całą pewnością był osobą uprawnioną do korzystania z lokalu – chociażby na potrzeby prowadzonego remontu, po którego zakończeniu, czy raczej w zamian za którego wykonanie – miał zostać jego najemcą. Uprawnienie do korzystania z lokalu przez pozwanego w odniesieniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego w ocenie Sądu mieści się i zawiera w ustawowym pojęciu posiadania przez pozwanego „innego niż własność tytułu prawnego do zajmowania lokalu”, co wiąże się z przyznaniem mu statusu lokatora, w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów. W ocenie Sądu status pozwanego należy określić mianem lokatora również z tego względu, że przepisy ustawy o ochronie praw lokatorów mają z definicji charakter ochronny i stanowią realizację przewidzianych w art. 75 ust. 1 Konstytucji RP praw socjalnych obywateli, mających na celu przeciwdziałanie bezdomności. Dlatego też w ocenie tutejszego Sądu wykładnia powyższych pojęć zawartych w u.o.p.l. – w szczególności w odniesieniu do analogicznych do tych występujących na gruncie niniejszej sprawy stanów faktycznych – powinno być czynione w bardziej liberalny (prospołeczny), niż rygorystyczny sposób.

Sąd, ustalając, że pozwanemu przysługuje status lokatora, był zatem zobligowany do orzeczenia w wyroku czy pozwanemu, któremu nakazano opróżnienie lokalu, przysługuje uprawnienie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd stwierdził, że spełnione są przesłanki o których mowa w art. 14 ust. 4 pkt 2 u.o.p.l., gdyż pozwany jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 426) ze względu na posiadane przez pozwanego orzeczenie o trwałej częściowej niezdolności do pracy. To z kolei skutkowało orzeczeniem o uwzględnieniu sformułowanego przez pozwanego wniosku o ustalenie, że przysługuje mu uprawnienie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Wobec orzeczenia, że pozwanemu przysługuje uprawnienie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, należało – zgodnie z art. 14 ust. 6 u.o.p.l. –wstrzymać wobec niego wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę Miejską K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego (pkt III wyroku).

Sąd w pkt IV wyroku zasądził od pozwanego J. K. na rzecz strony powodowej kwotę 440 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a to w oparciu o art. 108 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, oraz w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na zasądzoną kwotę złożyły się koszty zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 240 zł, oraz opłata od pozwu w wysokości 200 zł. Przypomnieć należy w tym miejscu, że zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (art. 108 u.k.s.c.).

W pkt V wyroku Sąd przyznał adwokatowi M. F. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie kwotę 295,20 zł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze w związku z § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, podwyższoną o stawkę podatku VAT. Sąd podwyższył stawkę minimalną określoną w § 13 do kwoty 240 zł, mając na względzie, że nie ma podstaw do różnicowania sytuacji pełnomocnika strony powodowej i strony pozwanej tylko na tej podstawie, że dla pozwanego pełnomocnik został przyznany z urzędu.

Sygn. akt VI C 958/19/S

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie wyroku,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron drogą tradycyjną **z pominięciem Portalu Informacyjnego**,
3. zszyć i ponumerować akta,
4. kal. 14 dni + obieg poczty + d/d.

K., 13 lipca 2021 roku (...) Maciej Świder